

6. NODAĻA

Pirmdiena, 2005. gada 2. maijs—otrdiena, 3. maijs

CEĻASOMA BIJA PILNA līdz malām ar piecsimtkronu banknotēm, kas sasietas sainīšos. Jūliuss ātri aprēķināja. Desmit rindas platumā, piecas – augstumā. Piecpadsmit sainīši kaudzītē, katrā droši vien piecdesmit tūkstoši...

– Trīsdesmit septiņi un vēl pusmiljons, ja esmu pareizi aprēķinājis, – teica Jūliuss.

– Tā tik ir nauda! – sacīja Allans.

– Laidiet ārā, *nolādētie velni!* – no saldētavas auroja gar-mataināis.

Jauneklis joprojām ārdijās; viņš kļiedza, spārdījās un atkal kļiedza. Allanam un Jūliusam vajadzēja sakopot domas pārsteidzošās notikumu attīstības priekšā, bet šādā troksnī tas nebija iespējams. Beidzot Allans nolēma, ka pienācis laiks jaunekli mazliet atvēsināt, un viņš ieslēdza saldētavu.

Nepagāja nemaz tik daudz sekunžu, kad jauneklis ievēroja, ka viņa stāvoklis pasliktinājies. Viņš apklusa, lai mēģinātu skaidri domāt. Skaidra domāšana jauneklīm ikdienā viegli nevedās, turklāt šobrīd viņu mocīja neciešamas galvassāpes.

Pēc dažu minūšu gudrošanas viņš katrā ziņā bija sapratījis, ka ar draudiem un spārdīšanos no šīs situācijas neizklūs.

Atlika tikai saukt pēc palīdzības no ārpusē. *Atlika vienīgi zvanīt šefam.* Šī doma bija briesmīga. Bet izskatījās, ka alternatīva varēja kļūt vēl ļaunāka.

Jauneklis šaubījās vēl dažas minūtes, iekams aukstums pieņēmās. Beidzot viņš paņēma mobilo.

Ārpus zonas.

* * *

Vakars kļuva par nakti, un nakts kļuva par rītu. Allans atvēra acis, bet sevi nepazīna. Vai tad viņš miegā beidzot būtu nomiris?

Moža vīrieša balss padeva viņam labrītu un teica, ka esot divas ziņas, ko pavēstīt: viena laba un otra slikta. Kuru Allans gribētu dzirdēt vispirms?

Vispirms Allans vēlējās saprast, kur viņš atrodas un kāpēc. Sāpēja ceļgali, tātad, par spīti visam, viņš bija dzīvs. Bet vai viņš nebija... un vai pēc tam nepaņēma... un... vai viņu sauca par Jūliusu?

Pužļa gabaliņi sakrita vietās, – Allans bija nomodā. Viņš gulēja uz matrača Jūliusa guļamistabā uz grīdas, Jūliuss stāvēja durvīs uz priekšnamu un atkārtoja jautājumu. Vai Allans gribot vispirms labo vai slikto ziņu?

– Labo, – teica Allans. – Slikto tu vari izlaist.

– Okei, – piekrita Jūliuss un paziņoja: labā ziņa esot tāda, ka virtuvē saklāts brokastgalds. Tur esot kafija, sviestmaize ar aļņa cepeti un kaimiņa vistu olas.

Padomā tikai, Allans dzīvē pieredzējis vēl vienas brokastis bez biezputras! Tā, saprotams, bija laba ziņa. Kad viņš bija apsēdies virtuvē pie galda, viņš jutās nobriedis noklausīties arī slikto ziņu par spīti visam.

– Sliktā ziņa... – teica Jūliuss un nedaudz pieklusināja balsi. – Sliktā ziņa ir tā, ka mēs dzerdami un plītēdami vakar aizmirsām izslēgt saldētavu.

– Un? – jautāja Allans.

– Un... viņš tur iekšā tagad ir pavisam beigts.

Allans noraizējies pakasīja pakausi, bet tad nolēma neļaut šai nolaidībai aptumšot visu dienu.

– Tas ir slikti, – viņš norūca. – Bet man jāteic, ka olas gan tev izdevušās perfekti, tās nav ne par cietu, ne par mīkstu.

* * *